

10. „Efata!”

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

10. „Efata!”

Cum vorbește Isus cu un surdomut

Marcu 7.31-37

„Și, plecând din nou din ținuturile Tirului și ale Sidonului, a venit lângă Marea Galileii, prin mijlocul ținuturilor Decapolei. Și I-au adus un surd care nu putea vorbi bine și L-au rugat să-și pună mâna peste el. Și, luându-l deoparte din mulțime ...” (Marcu 7.31-33).

Asistența spirituală este osteneala de a aduce sufletul omenesc în legătură corectă cu Dumnezeu și să-l elibereze de toate celelalte legături – și de mușenie!

Cunoști tu un surdomut în împrejurimile tale? Dar, un moment! Am citit că ar fi mai bine ca în loc de „surdmut” să se folosească noțiunea „fără auz”. Recomandarea aceasta o face noul dicționar de sinonime Duden. Noțiunea veche ar fi considerată de oamenii surzi ca o discriminare și de asemenea este falsă din punct de vedere obiectiv, deoarece cei mai mulți oameni surzi nu ar fi și muți și pe lângă aceasta se folosesc de limbajul gesturilor.

În orice caz despre omul fără auz din istorisirea biblică se relatează că el nu este mut, ci nu putea vorbi bine (Marcu 7.32). În multe cazuri – scuzați expresia – un „surdmut” este un om care nu poate auzi. Deoarece surzii nu pot auzi vorbirea, ca și copiii ei deseori nu au învățat să imite vorbirea. Cine pe lângă aceasta nu aude propriul glas, poate numai cu greu vorbi, deoarece el nu-și poate controla vorbirea. De aceea se pare că și limba unui astfel de om nu este „flexibilă”, așa că Domnul Isus îi vindecă și limba. Limbajul gesturilor folosit astăzi precum și vorbirea prin semne cu degetele introdusă pe plan internațional nu erau încă.

Dar să le luăm la rând: după ce Domnul nostru a făcut o călătorie în partea de nord în ținuturile Tirului (Marcu 7.24), El Se întoarce împreună cu ucenicii Lui trecând prin Sidon și Galileea de nord prin așa-zisul ținut al celor zece cetăți, Decapole. Acest ținut din nord-estul Lacului Ghenezaret era o asociație compusă inițial din zece cetăți cu o populație care vorbea limba greacă și avea cultură elenistă. Domnul făcuse aici o vizită scurtă și a vindecat un om (compară cu Marcu 5.19). Fostul posedat de demoni gadarean a povestit pretutindeni plin de râvnă despre Isus și despre vindecarea lui (vezi Marcu 5.20). Astfel Domnul nostru nu era un necunoscut în aceste ținuturi:

„Și I-au adus un surd care nu putea vorbi bine și L-au rugat să-și pună mâna peste el” (Marcu 7.32).

Atunci, când a vindecat pe cel posedat de demoni, ei L-au rugat pe Domnul să părăsească ținutul lor, deoarece au fost cuprinși de frică. Însă mărturia celui vindecat a făcut să crească încrederea lor. Astfel, acum când Domnul revine, ei aduc pe acest surd la El și Îl roagă să-și pună mâna pe el.

10. „Efata!”

Omul fără auz, din cauză că nu recepționează tot ce se petrece în jurul lui, devine ușor singuratic și unii devin chiar critici și sceptici. El se așteaptă să se procedeze deschis cu el, și nu pe la spatele lui. În afară de aceasta un om surd este periclitat, deoarece el nu-și dă seama de anumite pericole. Lipsa auzului este într-adevăr deseori compensată printr-un dar deosebit de observare, dar deoarece el nu aude propria lui voce și de aceea nu o poate controla, deseori el este înțeles greșit, atunci când se manifestă.

Cum procedează Domnul Isus, cum câștigă El inima?

Domnul nostru cunoaște aceste probleme ale surdului adus la El. Ca să nu-l facă centrul atenției mulțimii curioase, El îl ia deoparte. În felul acesta omul se poate concentra cu totul la Domnul Isus și nu este derutat prin nimic altceva.

Ce bine este când Domnul ne ia din când în când „deoparte”, ca să fie numai cu noi. Eu trebuie să spun, că eu mult prea puțin permit aceasta. Cât de des sunt foarte preocupat și am tot felul de lucruri în cap, așa că nu mă pot orienta spre El, Domnul meu. Probabil El trebuie chiar să mă lege de pat pentru un timp, căci altfel El nu poate fi singur cu mine ca să poată vorbi inimii mele.

Cât de des eu sunt „surd” în sens figurat, sau „mut” cu privire la Domnul meu! Eu nu am nici o ureche pentru vorbirea Lui, sau eu tac, în loc să-I spun problemele mele. Cum stau lucrurile cu legătura mea intimă cu El?

Cum rezolvă El „cazul” celui surd?

Citim în relatarea lui Marcu:

„Și-a pus degetele pe urechile lui și, scuipând, i-a atins limba; și, privind spre cer, a suspinat și i-a zis: »Efata«, adică »Deschide-te«” (Marcu 7.33-34).

Te întrebi și tu, de ce Domnul vindecă pe bolnav în felul acesta? Nu ar fi fost destul să spună un cuvânt, și el s-ar fi vindecat? Oamenii, care îl aduc pe bolnav, se așteaptă ca Domnul nostru să-și pună mâna pe el. Cât de des noi avem idei concrete despre felul cum ar trebui să procedeze Domnul Isus în anumite cazuri. Este însă foarte sigur că minunile Domnului Isus nu depind de anumite gesturi sau acțiuni, ci ele constau exclusiv în suveranitatea absolută a Fiului lui Dumnezeu.

Dar, de ce Isus pune degetele în urechile bolnavului? Eu gândesc că pe de o parte prin atingere și gesturi El comunică cu el.

Prin faptul că El pune degetele Sale în ambele urechi ale omului, El „poziționează” capul lui. Aceasta înseamnă: bolnavul trebuie să-L privească direct în față. Ochii lor se întâlnesc! Și oricine știe: o privire spune mai mult decât o mie de cuvinte. Așa cum privirea Domnului

10. „Efata!”

nostru a arătat tânărului bogat (compară cu articolul „3. Vestă albă și conștiință rea” – Marcu 10) că El l-a iubit, la fel ochii Mântuitorului vorbesc și acestui surd.

În afară de aceasta Isus pune degetele Sale exact pe „rana”, care trebuia vindecată.

Noi vom întreba: De ce El atinge limba lui cu scuipat? Conform cu simțămintele noastre aceasta este deosebit de dezgustător. Scuipatul este pentru noi ceva foarte personal, și în nici un caz nu-ți dorești să vii în contact cu scuipatul altuia. Și cu toate acestea Domnul nostru folosește de câteva ori scuipatul Său, ca să vindece pe un om. Este asemănător ca la leprosul pe care Domnul Isus îl atinge. În loc ca prin aceasta El să devină necurat, celălalt devine sănătos. Am spus în capitolul 4: Domnul nostru are o sănătate molipsitoare. Și aici, ceea ce pentru noi este mai degrabă respingător, este aducător de sănătate pentru cel fără auz! În orice caz noi nu citim că bolnavul primește negativ acțiunea Domnului Isus. Pentru el este mai degrabă o vorbire prin semne: eu primesc sănătatea Domnului Isus pentru urechile mele și pentru limba mea.

Și în timp ce el privește intens pe Domnul, el vede cum ochii Acestuia se îndreaptă spre cer. El observă: El Se roagă, El Își ia puterea de la Dumnezeu din cer. După aceea el vede în mimica Domnului Isus că el suspină, și de pe buzele Lui poate citi clar: „*E-fa-ta!*” („Deschide-te!”)

Mă impresionează cum procedează Fiul lui Dumnezeu la vindecarea acestui bolnav, pentru ca el să-și dea seama ce se petrece cu el. Niciodată el nu va uita aceasta!

„Și îndată i s-au deschis urechile, și i s-a dezlegat legătura limbii și vorbea corect”
(Marcu 7.35).

Da, când Domnul Isus vindecă, atunci această vindecare nu este un proces care se desfășoară în timp. Bolnavul nu trebuie să audă treptat și să învețe treptat să vorbească, el nu are nevoie de cursuri fonetice și acustice. El aude corect, și el vorbește corect.

Să lăsăm din nou urechile noastre să se deschidă pentru vorbirea lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Și să-L rugăm, ca El să ne dezlege limba, pentru ca noi să putem vorbi și depune mărturie despre El, pentru ca El să fie onorat.

Isus poruncește celui vindecat și celorlalți, care erau prezenți la această vindecare în ținutul celor zece cetăți, ca să nu facă public cele petrecute. Dorința Lui în cadrul minunilor, pe care El le făcea în timpul vieții Lui pe pământ, este ca El să nu fie cunoscut ca făcător de minuni, ci ca oamenii să-L cunoască ca Fiul lui Dumnezeu, ca Mesia.

Însă: „*cu cât le porunea El, cu atât ei Îl vesteau mai mult. Și erau uimiți peste măsură, spunând: «Toate le face bine; El îi face pe surzi să audă și pe muți să vorbească»*” (Marcu 7.37).

Ce pot învăța eu din aceasta pentru consilierea spirituală?

1. Consilierea spirituală este o chestiune total personală. Ea are loc pe cât posibil între patru sau șase ochi și urechi. Pentru aceasta trebuie să ne luăm timp și liniște.
2. Ia „deoparte” pe cel cu care vrei să vorbești. Ceea ce vrei să vorbești cu el vă privește numai pe voi doi și pe Dumnezeu. Evită mulțimea. Isus nu face show din vindecarea bolnavului. El ajută fără să iese în evidență, și decent. Consilierea spirituală este la fel nevădită la ochi și decentă.
3. Vorbește intuitiv, folosește „vorbirea semnelor”, aceasta înseamnă, folosește exemple plastice, pe care celălalt le înțelege din mediul lui înconjurător sau din profesia lui. Probabil ajută și o schiță, care lămurește o acțiune sau o noțiune.
4. Atingerea corporală, ca aici la acest surd, a folosit-o Domnul nostru numai la bărbați, niciodată la femei. Pe cât posibil noi nu ar trebui să acordăm consiliere spirituală la persoane de sex opus, pericolul înțelegerii greșite și al sentimentelor false este prea mare. De aceea în cadrul acestor discuții nu trebuie să fie permise contacte corporale între bărbat și femeie!
Recomandă mai bine partenerului de discuții o altă persoană de același sex.
5. Domnul Isus a spus „Efata!” (deschide-te). Noi ar trebui să-L rugăm pe Domnul nostru, ca El să deschidă urechile, dar înainte de toate inimile celor care vin la consiliere spirituală.
6. Arată clar că tu ești în discuție cu Dumnezeu. Domnul Isus a privit spre cer. Roagă-te împreună cu partenerul de discuții pe cât posibil înainte de orice discuție de consiliere spirituală, în orice caz încheie discuția cu rugăciune.
7. Ia seama ca numai Isus să primească onoarea. „El toate le face bine!” Un consilier spiritual este întotdeauna de înlocuit, el este numai un slujitor. Consilierul spiritual propriu-zis este și rămâne Domnul!

Reține: Consilierea spirituală poate avea loc numai cu privirea îndreptată în sus, deci în legătura rugăciunii cu Isus.

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg,

Anul 2011, pag. 95-101.

Titlul original: „Hefata!”

Internet: www.wachsen-im-glauben.de